

kiállításig. Ennek munkafázisai: megszerzés, tisztogatás, leltározás, kartonozás, raktárrendezés. Ismerkedett a különféle leltárkönyvekkel és leltározással. Bemutattam azt a munkafolyamatot, amely a témaválasztástól a publikáció elkészítéséig tart. Szociális gondoskodásunk: a hallgatónak a múzeum tudott szállást biztosítani, ágyat, ágyneműt a Mezőgazdasági Technikum adott. Kedvezményes ebédjegyet is szereztünk a számára. A szorgalmas, szórahajló hallgató elérte célját. Az utolsó délután 2 óráig tartó vizsgaszerű beszélgetésből kitűnt: Nagy Veronkából jó néprajzos lesz, érdemes volt vele foglalkozni.

7. Fizetésem alakulása

A könyvem írása közben arra kértek, hogy szenteljek néhány sort annak a bemutatására, hogyan alakult a fizetésem a kezdettől nyugdíjaztatásomig. Bizonyára jó szolgálatot teszek ezzel a múzeumok történetével foglalkozó kutatóknak. Szerencsére a személyi okmányaim között megtaláltam őket, s így a kérést teljesíthetem. A dolog érdekessége az, hogy sohasem tudtam pontosan mennyi a fizetésem, amely az évek során a következőképpen alakult:

1950. IX. 1.	950,— Ft	1971. III. 1.	3293,— Ft
1951. I. 10.	1000,— Ft	1972. VIII. 1.	4104,— Ft
1953. I. 1.	1298,— Ft	1973. IX. 1.	4275,— Ft
1953. IX. 1.	1416,— Ft	1974. VIII. 1.	4466,— Ft
1955. IX. 1.	1534,— Ft	1975. I. 1.	4693,— Ft
1957. VI. 1.	1850,— Ft	1976. I. 1.	4930,— Ft
1959. V. 1.	2000,— Ft	1977. I. 1.	5220,— Ft
1962. V. 1.	2200,— Ft	1977. IX. 1.	5650,— Ft
1969. III. 20.	2698,— Ft		

Én azt hiszem, fizetésem alakulásából is látható, hogy ezen a szép, de küzdelmes pályán nem az anyagiak tartottak meg, hanem az az ügyszere-tet, amellyel városomat és környékét igyekeztem szolgálni.

8. Nyugdíjaztatásom

A 60. életévemet 1971. november 16-án töltöttem be. Miután, hála Istennek, teljesen makkegészséges voltam, a napi nyolcórás munka meg sem kottyant. Eszem ágában sem volt a nyugdíjaztatásomat kérni. De nem is értem rá ilyesmivel bibelődni, hiszen abban az időben lázban égtem, mivel akkor készítettem pusztai trilógiám befejező részét, a „Parasztelet a Vásárhelyi-pusztán” című könyvem, Tudat alatt abban reménykedtem, hogy miután az orosházi múzeumot én szerveztem, szolgálhatok addig, míg az egészségi állapotom ezt megengedi.

Sajnos, nem így történt. 1977 januárjában múzeumi szervezetünk akkori vezetője tájékoztatott arról, hogy a felettes szerveinkkel való megbeszélés alapján 1978. január 1-i hatállyal nyugdíjazni fognak. Ez, bármennyire is elkeserített, egy év múlva meg is történt. Én tudtam, hogy a nyugdíjas állapot nekem nem pihenés, de halálom.

Szerencsére, 1978. január 1. után a Békés megyei Múzeumi Szervezet Igazgatósága, ismerve teljes elkeseredettséget és álláspontomat (előtte kérvényt is írtam ez ügyben), részfoglalkozású szerződést kötött velem. Ennek alapján a szabályokban megállapított órákat volt csak lehetőségem ledolgozni. Rettenetesen éreztem magam: nem a testem, de a lelkem szenvedett. De úgy látszik, mégis szeret engem az Isten, nemsokára napi hatórás munkát kaptam „múzeumomban” és a Darvas József Irodalmi Emlékházban.

Azóta, tulajdonképpen, annyit dolgozhatok, amennyit bírok — és sokkal jobban érzem magam!